

- สาระ:** ลูกๆ ที่แสนหวาน ผึกฝนที่จะมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ ด้วยการฝึกฝนนี้เท่านั้นที่ลูกจะสามารถกลายเป็นดวงวิญญาณบุญที่บริสุทธิ์
- คำถาม:** เนื่องจากความรู้เกี่ยวกับอะโรยาร่างหนึ่งที่ลูกๆ คงอยู่อย่างสดชื่นแจ่มใสอย่างสม่ำเสมอ?
- คำตอบ:** ลูกได้รับความรู้ว่าเป็นละครที่มหัศจรรย์ที่ได้มีการสร้างขึ้นมา บทบาทที่ไม่สูญสลายของนักแสดงแต่ละคนถูกกำหนดไว้แล้วไว้ภายในละคร แต่ละคนก็เล่นบทบาทของตนเอง และด้วยเหตุนี้ลูกจึงคงอยู่อย่างสดชื่นแจ่มใสอย่างสม่ำเสมอ
- คำถาม:** พ่อมีงานศิลปะอะโรยาร่างหนึ่งซึ่งไม่มีใครมี
- คำตอบ:** พ่อผู้เดียวเท่านั้นที่มีศิลปะของการทำให้ลูกๆ มีจิตสำนึกเป็นดวงวิญญาณ เพราะท่านเองมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณเสมอ ท่านคือผู้ที่สูงสุด ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถมีศิลปะนี้ได้

โอมซานติ พ่อหนึ่งนี้และอธิบายแก่ลูกๆ ทางจิต นั่นคือแก่ดวงวิญญาณ ลูกต้องพิจารณาตนเป็นดวงวิญญาณใช่หรือไม่? พ่อได้อธิบายแก่ลูกแล้วว่า ก่อนอื่นใดฝึกฝนการเป็นดวงวิญญาณไม่ใช่ร่างกาย เมื่อลูกคิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณเท่านั้นที่ลูกจะจดจำพ่อสูงสุด หากลูกไม่คิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณ และแล้วอย่างแน่นอนก็จะมีการจดจำเพียงญาติมิตรทางโลกและธุรกิจ ฯลฯ เท่านั้น เหตุนี้เองก่อนอื่นลูกต้องฝึกฝน: นั่นคือดวงวิญญาณ และแล้วก็จะมีการจดจำระลึกถึงพ่อทางจิต พ่อได้ให้คำสอนแก่ลูก: อย่าได้คิดว่าตนเป็นร่างกาย เพียงครั้งเดียวเท่านั้นในห้วงจรที่พ่อได้ให้ความรู้แก่ลูก และแล้วลูกจะได้รับคำอธิบายนี้อีกครั้งหลังจาก 5000 ปี หากลูกคิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ ลูกก็จะจดจำพ่อด้วยเช่นกัน ถึงครั้งหนึ่งของวงจรที่ลูกเคยคิดว่าตนเองเป็นร่างกาย ในเวลานี้ลูกต้องคิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณ เช่นที่ลูกคือดวงวิญญาณ พ่อคือดวงวิญญาณด้วย อย่างไรก็ตามพ่อนั้นสูงสุด พ่อเป็นเพียงดวงวิญญาณ และดังนั้นพ่อจึงไม่ได้จดจำผู้มีร่างกายใดๆ ดาด้านคือผู้มีร่างกาย ในขณะที่พ่อนั้นคือผู้ที่ไม่มีตัวตน ประชาบิดาบรรพบุรุษคือผู้มีตัวตน ชื่อที่แท้จริงของชีพบาบาคือชีวา ท่านเป็นเพียงดวงวิญญาณ เป็นเพียงว่าท่านนั้นสูงสุดเหนือสิ่งใด นั่นคือท่านคือดวงวิญญาณสูงสุด พ่อมาในเวลานี้เท่านั้นและเข้ามาในร่างนี้ ท่านไม่สามารถที่จะมีสำนึกที่เป็นร่างได้ มนุษย์ผู้ที่มิได้ตนเป็นผู้ที่มีสำนึกที่เป็นร่างท่านไม่มีตัวตนเสมอ ท่านต้องมาและคลไคลลูกให้มีการฝึกฝนนี้ ท่านพูดว่า พิจารณาตนเองว่าเป็นดวงวิญญาณ นั่งและเรียนรู้อะไร: “นั่นคือดวงวิญญาณ นั่นคือดวงวิญญาณ” นั่น ดวงวิญญาณคือลูกของชีพบาบา การฝึกฝนนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับทุกสิ่ง พ่อไม่ได้กำลังอธิบายสิ่งใดใหม่แก่ลูก เมื่อลูกคิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณได้อย่างมั่นคง ลูกจะมีการจดจำระลึกถึงพ่อที่มั่นคงด้วย หากมีสำนึกที่เป็นร่างลูกก็จะไม่สามารถจดจำพ่อ ลูกมีความหยิ่งโสของร่างกายเป็นเวลาครั้งหนึ่งของวงจร ในเวลานี้พ่อมาสอนลูกให้คิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณ ไม่มีใครในยุคทองสอนให้ลูกคิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณ ได้มีการตั้งชื่อแก่ร่างกายเสมอ ไม่เช่นนั้นแล้วลูกจะเรียกกันและกันอย่างไร? มรดกที่ลูกได้รับมาจากพ่อที่นี้ก็ได้รับมาอย่างเป็นผลรางวัลที่นั่น อย่างไรก็ตามลูกก็จะยังคงเรียกกันและกันด้วยชื่อของลูก กฎตนเองก็เป็นชื่อของร่างกาย กิจกรรมนั้นก็ไม่สามารถดำเนินไปโดยที่ไม่มีชื่อได้ ไม่ใช่ว่าใครก็ตามที่นั่นจะพูดว่า คิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณ ที่นั่นทุกคนจะคงอยู่อย่างมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ ลูกได้รับการคลไคลให้มีการฝึกฝนนี้ในเวลานี้เพราะได้มีการสะสมบาปอย่างมากมาย บาปนั้นก็ค่อยๆ สะสมไว้ทีละน้อยๆ และเวลานี้ลูกได้กลายเป็นดวงวิญญาณบาปอย่างสมบูรณ์ ไม่ว่าลูกนั้นจะเคยทำอะไรมาถึงครั้งหนึ่งของวงจรก็ต้องจบสิ้นลงไปด้วยเช่นกัน ที่สิ่งนั้นจะลดลงไปที่ละน้อย ในยุคทองนั้นลูกอยู่อย่างสโตปะธาน ในยุคเงินลูกกลับมาสโต เป็นเวลานี้ที่ลูกได้รับมรดกของลูก เพียงด้วยการคิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณ และจดจำพ่อเท่านั้นที่ลูกได้รับมรดก เป็นในเวลานี้ที่พ่อได้ให้คำสอนแก่ลูกเพื่อที่จะกลับมามีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ ลูกไม่ได้รับคำสอนเหล่านี้ในยุคทอง แต่ละคนนั้นก็เฝ้าแต่ก้าวไปตามชื่อของเขาหรือเธอ ที่นั่นลูกแต่ละคนต้องกลับมาเป็นดวงวิญญาณบุญที่บริสุทธิ์จากดวงวิญญาณบาปด้วยพลังโยคะ ไม่มีความจำเป็นใดสำหรับความรู้ในยุคทองและลูกไม่ได้นำคำสอนเหล่านี้ไปที่นั่น ลูกไม่ได้นำทั้งความรู้และโยคะนี้ไปที่นั่น เป็นในเวลานี้เท่านั้นที่ลูกต้องกลับมาบริสุทธิ์จากเต็มไปด้วยบาป และแล้วองศาของลูกก็จะค่อยๆ ลดลง เช่นที่องศาของพระจันทร์ลดลงไปจนกระทั่งมีเพียงเส้นที่หลงเหลืออยู่ ดังนั้นอย่าได้อยู่อย่างสับสนเกี่ยวกับสิ่งนี้ หากลูกไม่เข้าใจบางสิ่งลูกสามารถถามได้ ก่อนอื่นใดจงมีศรัทธาที่มั่นคงว่าลูกคือดวงวิญญาณ ลูกๆ ดวงวิญญาณได้อยู่อย่างตมโประธานในเวลานี้ เริ่มแรกลูกเคยสโตปะธาน และแล้วแต่ละวันที่ผ่านไปองศาของลูกก็ลดลงอย่างต่อเนื่อง เมื่อลูกไม่ได้ทำให้สิ่งนี้มั่นคงว่าลูกเป็นดวงวิญญาณ ลูกก็ลืมพ่อ นี่คือสิ่งแรกและสิ่ง

หลัก ด้วยการกลับมามีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ ลูกก็จะจดจำพ่อและมารดาของลูกด้วยเช่นกัน เมื่อลูกจดจำมารดาของลูกๆ ลูกจะอยู่อย่างบริสุทธิ์ และมีคุณธรรมที่สูงส่งด้วยเช่นกัน ลูกมีเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของลูกอยู่เบื้องหน้าลูก นี่คือนิยามวิทยาลัยของพระเจ้าที่ซึ่งพระเจ้ากำลังสอนลูก ท่านผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถทำให้ลูกมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ ไม่มีใครอื่นมีทักษะนี้ พ่อผู้เดียวสอนสิ่งนี้แก่ลูก ดาฉันกำลังทำความเพียรพยายามด้วยเช่นกัน พ่อไม่เคยใช้ร่างกายที่ท่านนั้นจะต้องทำความเพียรพยายามเพื่อจะกลับมามีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ ท่านเพียงแต่มาในเวลานี้เพื่อทำให้ลูกสำนึกเป็นดวงวิญญาณ มีคำพูดที่ว่าผู้ที่มีความรับผิดชอบบนศีรษะของเขาสถาบันสามารถหลั่งอย่างสบายได้อย่างไร? เมื่อใครบางคนมีธุรกิจมากมายเกินไป ฯลฯ เขานั้นก็ไม่ได้มีเวลาว่างใดๆ ผู้ที่มีเวลาว่างนั้นก็มาอยู่เบื้องหน้าบาบาเพื่อจะทำความเพียรพยายาม คนใหม่บางคนก็มาด้วยเช่นกัน และพวกเขาก็รู้สึกว่าคุณรู้ดีมาก คำพูดเหล่านี้ “จดจำนั้น พ่อของลูก และบาปของลูกจะได้รับการปลดปล่อย” ได้มีการกล่าวไว้ในกิตติด้วย ดังนั้นพ่ออธิบายสิ่งนี้ ท่านไม่ได้ประณามใคร ท่านรู้ว่าลูกต้องกลับมาบริสุทธิ์จากไม่บริสุทธิ์ และท่านต้องมาเพื่อให้ลูกบริสุทธิ์จากไม่บริสุทธิ์ นี่คือการกระทำที่กำหนดไว้แล้ว ไม่มีเรื่องของการประณามใครในสิ่งนี้ เวลานั้นลูกๆ เข้าใจความรู้เป็นอย่างดีชัดเจนมาก ไม่มีใครอื่นรู้จักพระเจ้าเลย เหตุนี้เองพวกเขาจึงเรียกว่าเป็นลูกกัปพร่าและเป็นผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้า เวลานั้นพ่อกำลังทำให้ลูกๆ รู้คิดอย่างมาก ในฐานะที่เป็นครูท่านก็กำลังสอนลูกว่าวงจรโลกนี้ดำเนินไปอย่างไร เมื่อลูกได้รับคำสอนเหล่านี้ลูกก็ได้รับการเปลี่ยนแปลงแก้ไข บารัตที่เคยเป็นวัดของชีวาได้กลายเป็นโรงค้าประเวณีในเวลานี้ ไม่มีเรื่องของการประณามในสิ่งนี้ นี่คือการละเล่นที่ซึ่งพ่ออธิบายแก่ลูก ท่านบอกลูกว่าลูกได้เปลี่ยนจากเทพเป็นปีศาจอย่างไร แต่ท่านก็ไม่ได้ถามลูกว่าเหตุใดลูกจึงกลายเป็นเช่นนั้น พ่อได้มาเพื่อให้คำแนะนำของท่านเองแก่ลูก ท่านก็ได้มาเพื่อให้ความรู้ว่าวงจรโลกนั้นหมุนไปอย่างไรแก่ลูกด้วยเช่นกัน เพียงมนุษย์เท่านั้นที่จะรู้สิ่งนี้ เวลานั้นลูกรู้สิ่งนี้และกำลังจะกลายเป็นเทพ นี่คือการฝึกศึกษาที่เปลี่ยนจากมนุษย์ให้กลายเป็นเทพ และเพียงพ่อเท่านั้นที่หนึ่งทีและสอนความรู้ที่นั่น ที่นั่นทุกคนนั้นคือมนุษย์ เหล่าเทพไม่สามารถจะย่างเท้าลงไปในโลกนี้ได้ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถจะกลายเป็นครูและสอนลูก จงมองดูว่าพ่อผู้สอนลูกได้มาที่นี้เพื่อสอนลูกอย่างไร ได้มีการจดจำกันว่าพ่อสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุดได้นำพาหนะมาใช้ พวกเขาไม่ได้เขียนสิ่งนั้นอย่างสมบูรณ์ พวกเขาไม่ได้อธิบายว่าท่านได้ใช้พาหนะใด ไม่มีใครที่แม้แต่จะเข้าใจนัยสำคัญของตรีมูรติ พ่อสูงสุดหมายถึงดวงวิญญาณสูงสุด ท่านได้ให้คำแนะนำของท่านเองว่าท่านคือใคร ไม่มีเรื่องของความหยิ่งยโสในสิ่งนี้ เนื่องจากการไม่เข้าใจสิ่งนี้ ผู้คนจึงได้พูดว่า “ท่านมีความหยิ่งยโส” บราห์มานั้นไม่ได้พูดว่าท่านคือพระเจ้า เป็นเพียงเรื่องของความเข้าใจว่าคำพูดเหล่านี้คือคำพูดที่สูงส่งของพ่อ พ่อของทุกๆ ดวงวิญญาณคือหนึ่งเดียว ผู้นี้เรียกว่าดาต้า ผู้นี้คือ “พาหนะที่โชคดี” ท่านได้ชื่อว่าบราห์มา เนื่องจากบราห์มินั้นเป็นที่ต้องการ ประชาบิดาบราห์มาคืออดิเทพ ท่านคือพ่อของผู้คน พวกเขาคือผู้คนใด? ประชาบิดาบราห์มาคือผู้สร้างกายและดังนั้นท่านต้องนำทุกคนมาเลี้ยงดูใช่หรือไม่? ชีพบาบาอธิบายแก่ลูกๆ: พ่อไม่ได้นำใครมาเลี้ยงดู ลูกๆ ดวงวิญญาณทั้งหมดถึงอย่างไรก็เป็นลูกๆ ของพ่อเสมอ พ่อไม่ได้ทำให้ลูกเป็นลูกของพ่อ พ่อคือพ่อที่คงอยู่ตลอดไปของลูกๆ ดวงวิญญาณ พ่ออธิบายอย่างกระฉ่างชัดมาก แต่กระนั้นก็ตามท่านก็พูดว่าคิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณ ลูกละทิ้งทั้งโลกเก่า ลูกรู้ในสติปัญญาของลูกว่าทุกคนนั้นจะกลับบ้านจากโลกนี้ ไม่ใช่ว่าลูกต้องมีการสละทิ้งและไปอยู่ในป่า เราจะละทิ้งทั้งโลกและไปสู่บ้านของเรา เหตุนี้เองจึงไม่มีสิ่งใดนอกจากพ่อผู้เดียวควรจะได้รับ การจดจำ เมื่อใครบางคนไปถึงอายุ 60 เขาก็ต้องทำความเพียรพยายามเพื่อไปอยู่เหนือเสียง นั่นคือเพื่อไปสู่สภาพของการปลดเกษียณ เรื่องของการเข้าไปสู่สภาพของการปลดเกษียณนี้ อ้างอิงถึงเวลานี้ ในหนทางของความเลื่อมใสศรัทธาไม่มีใครรู้ถึงสภาพของการปลดเกษียณ พวกเขาไม่สามารถอธิบายความหมายของ “สภาพการปลดเกษียณ” “การอยู่เหนือเสียง” ก็อ้างอิงถึงโลกที่ไม่มีตัวตน ดวงวิญญาณทั้งหมดอาศัยอยู่ที่นั่นและดังนั้นจึงเป็นสภาพของการปลดเกษียณของทุกคน ทุกคนต้องกลับบ้าน ในคัมภีร์ พวกเขาได้แสดงว่าดวงวิญญาณคือดวงดาวที่เปล่งประกายที่กึ่งกลางหน้าผาก บ้างก็คิดว่าดวงวิญญาณนั้นมีรูปร่างเหมือนนิ้วหัวแม่มือ และพวกเขาก็จดจำรูปร่างนิ้วหัวแม่มือ พวกเขาจะสามารถจดจำและกราบไหว้บูชาดวงดาวได้อย่างไร? ดังนั้นพ่ออธิบาย เมื่อลูกได้กลับมามีสำนึกที่เป็นร่าง ลูกก็กลายเป็นผู้กราบไหว้บูชา เมื่อเวลาของความเลื่อมใสศรัทธาได้เริ่มขึ้นนั้นก็เรียกว่าลัทธิของความเลื่อมใสศรัทธา ลัทธิของความรู้ที่นั่นแยกห่างไป ความรู้และความเลื่อมใสศรัทธา ทั้งสองนั้นไม่สามารถอยู่ในเวลาเดียวกัน เช่นที่กลางวันและกลางคืนไม่สามารถจะเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน กลางวันนั้นก็หมายถึงความสุข และกลางคืนนั้นก็หมายถึงความทุกข์นั่นคือความเลื่อมใสศรัทธา มีคำกล่าวว่า กลางวันและกลางคืนของประชาบิดาบราห์มา ดังนั้นผู้คนและบราห์มานั้นเกิดขึ้นในเวลาเดียวกันอย่างแน่นอนใช่หรือไม่ ลูกๆ บราห์มินเข้าใจว่าลูกมีประสบการณ์ของความสุขเป็นเวลาครึ่งหนึ่งของวงจร และแล้วก็มีทุกข์เป็นเวลาครึ่งหนึ่งของวงจร นี่คือน่าสนใจที่จะต้องเข้าใจด้วยสติปัญญาของลูก ลูกรู้ด้วยเช่นกันว่าไม่ใช่ทุกคนจะสามารถจดจำพ่อ กระนั้นก็ตามพ่อนั้นก็อธิบายแก่ลูกอย่างต่อเนื่องว่า คิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อ และลูกจะกลับมามีสำนึกบริสุทธิ์ สาสน์นี้ต้องไปถึงทุกคน ลูกต้องทำงานรับใช้ ผู้ที่ไม่ทำงานรับใช้ไม่ใช่ดอกไม้งาม เมื่อผู้เป็นนายของสวนไปที่สวน, ท่านก็ต้องการที่จะเห็นแต่ดอกไม้ผู้ที่มีค่าต้องงานรับใช้และผู้ที่ไม่ให้ประโยชน์

แก่ผู้คนมากมายเท่านั้นอยู่เบื้องหน้าท่าน ผู้ที่มีสำนึกที่เป็นร่างสามารถจะเข้าใจได้ด้วยตนเองว่าพวกเขาไม่ใช่ดอกไม้ ดอกไม้ที่ติดมากำลังนั่งอยู่เบื้องหน้าบาบา ดังนั้นสายตาของพ่อจึงจับจ้องไปยังพวกเขา และแล้วก็ได้มีการแสดงการรำรำ (ของความรู้) ที่ดีมาก(ตัวอย่างของเด็กหญิงเต็นรำ) ในโรงเรียนด้วย, ครูทั้งหลายก็รู้ว่าใครจะได้รับอันดับหนึ่ง สอง และ สาม ความใส่ใจของพ่อนั้นก็ถูกดูดดึงไปหาผู้ที่ทำงานรับใช้ด้วยเช่นกัน พวกเขาคือผู้ที่ไต่หัวใจของพ่อ ผู้ที่ทำงานรับใช้ไม่สามารถจะไต่บันไดหัวใจของพ่อ สิ่งแรกและสิ่งหลักที่พ่ออธิบายก็คือ: จงมีศรัทธาว่าลูกคือดวงวิญญาณ, เพียงเท่านั้นเองที่จะมีการจดจำระลึกถึงพ่อ หากมีสำนึกที่เป็นร่าง, ลูกจะไม่สามารถมีการจดจำระลึกถึงพ่อได้ และแล้วสติปัญญาของลูกก็จะถูกดูดดึงเข้าไปญาติมิตรทางโลกหรือธุรกิจของลูก เมื่อลูกมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ, ลูกก็จดจำพ่อเหนือโลก ลูกควรจะจดจำพ่อด้วยความรักอย่างมาก ต้องการความเพียรพยายามที่จะคิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ ลูกจำเป็นต้องมีสันโดษเพราะหลักสูตรของการอยู่ในเตาเผาเป็นเวลา 7 วันนั้นยากมาก ไม่ควรจะมีการจดจำใคร ลูกไม่สามารถแม้กระทั่งเขียนจดหมายถึงใคร สิ่งนี้เคยเป็นบทติของลูกในตอนเริ่มแรก ไม่ทุกคนที่สามารถอยู่ที่นั่นได้ เหตุนี้เองจึงมีคำกล่าวว่า ฝึกฝนสิ่งนี้ขณะที่อยู่ที่บ้าน ผู้เลื่อมใสศรัทธาเองก็มีช่องว่างที่แยกจากกันเพื่อที่จะทำการบิโหว์บูชาลา พวกเขาหนึ่งในที่นั้นและหม่นลูกประจำ ดังนั้นจำเป็นต้องอาศัยสันโดษในการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึงนี้ด้วย ลูกต้องจดจำพ่อผู้เดียวเท่านั้น ไม่มีเรื่องของการใช้คำพูดในสิ่งนี้ ลูกจำเป็นต้องมีเวลาที่จะฝึกฝนการจดจำระลึกถึงนี้ ลูกรู้ว่าพ่อทรงร่างคือผู้สร้างที่มีขีดจำกัด ในขณะที่ผู้เดียวนั้นคือผู้สร้างที่ไม่มีขีดจำกัด ประชาบิดาบรรหมานั้นก็ไม่มีขีดจำกัดด้วยเช่นกัน ท่านนำลูกมาเลี้ยงดู ชีพบาบาไม่ได้นำใครมาเลี้ยงดู ลูกนั้นคือลูกๆ ของท่านเสมอ ลูกๆ ดวงวิญญาณพูดว่า ลูกคือลูกๆ ที่คงอยู่ตลอดไปของชีพบาบา บรรหมานำลูกมาเลี้ยงดู แต่ละประเด็นต้องเข้าใจอย่างดีมาก พ่ออธิบายแก่ลูกๆ ทุกวัน ลูกพูดว่า บาบา, พวกเราไม่สามารถจดจำท่านได้ พ่อพูดว่า ลูกต้องหาเวลาสำหรับสิ่งนี้ บ้างก็เป็นเช่นที่ว่าพวกเขาไม่สามารถจะให้เวลาได้เลย พวกเขามีงานมากมายในสติปัญญาของตน ดังนั้นพวกเขาจะสามารถอยู่ในการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึงได้อย่างไร? พ่ออธิบายว่า สิ่งหลักคือการคิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อ แล้วลูกจะกลับมาบริสุทธิ์ “นั่นคือดวงวิญญาณ, ลูกของชีพบาบา” นี่คือมานมานะบาฟิไซหรือไม่? สิ่งนี้อาศัยความเพียรพยายาม ไม่มีเรื่องของการได้รับพรอะไร ไม่เลย นี่คือการศึกษาล้ำเรียน ไม่สามารถจะมีพรหรือความเมตตาในสิ่งนี้ พ่อนั้นเคยวางมือของพ่อไว้เหนือลูกหรือไม่? ลูกรู้ว่าลูกกำลังได้รับมรดกของลูกจากพ่อที่ไม่มีขีดจำกัด ทุกสิ่งนั้นรวมอยู่ในพร “ขอให้ลูกเป็นอมตะ!” “ขอให้ลูกมีชีวิตที่ยืนยาว!” ลูกจะมีชีวิตที่เต็มอายุ ที่นั่นจะไม่มีความตายก่อนเวลาอันควรใดๆ ไม่มีผู้รู้หรือผู้เคร่งศาสนาใดๆ จะสามารถให้มรดกนี้แก่ลูก พวกเขาพูดว่า ขอให้ลูกมีบุตรชาย! ดังนั้นผู้คนจึงคิดว่าพวกเขานั้นมีบุตรชายเนื่องจากพรนั้น ใครก็ตามที่ไม่ม่บุตรชายก็จะไปและกลายเป็นสาวกของเขา ความรู้นี้ได้รับมาเพียงครั้งเดียวเท่านั้น นี่คือความรู้ที่ไม่มีสิ่งใดเจือปนและผลรางวัลของความรู้นั้นก็คงอยู่เป็นเวลาครั้งวงจร และแล้วก็มีคำถามว่า ความเลื่อมใสศรัทธานั้นกล่าวได้ว่าเป็นความไม่รู้ ได้มีการอธิบายทุกสิ่งอย่างชัดเจนมาก อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่พ่อ บัพดาตา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. เวลานี้เป็นสภาพของการปลดเกษียณของลูก ดังนั้น ละทิ้งทุกสิ่งจากสติปัญญาของลูก และอยู่ในการจดจำระลึกถึงพ่อผู้เดียว นั่งอย่างสันโดษและฝึกฝน: นั่นเป็นดวงวิญญาณ, นั่นเป็นดวงวิญญาณ
2. กลายเป็นดอกไม้ที่ทำงานรับใช้ อย่าได้มีการกระทำเช่นนั้นที่จะก่อให้เกิดความเสียหายต่องานรับใช้อันเนื่องจากอิทธิพลของจิตสำนึกที่เป็นร่าง กลายเป็นเครื่องมือที่จะให้ประโยชน์แก่ผู้คนมากมาย จงหาเวลาสำหรับการจดจำระลึกถึงอย่างแน่นอน

พร: ขอให้ลูกเป็นอิสระจากความพยายามที่จะทำให้ชีวิตของลูกเป็นชีวิตที่บริสุทธิ์โดยการทำให้พรของบริษัทเป็นชั้นสการ์ดั้งเดิมของลูก
ลูกบางคนพบว่ามันเป็นความพยายามที่จะรักษาความบริสุทธิ์ และนี่เป็นการพิสูจน์ว่าพวกเขาไม่ได้ประกาศสิทธิจากพ่อผู้ประทานพร และพรของชาติเกิดของพวกเขา ความพยายามไม่เกี่ยวข้องกับพร ดวงวิญญาณบรรหมินทุกคนได้รับพรแรก “ขอให้ลูกบริสุทธิ์และเป็นโยคี” เช่นที่ชั้นสการ์มีความแข็งแกร่งมาก ตั้งแต่เกิด ดังนั้นความบริสุทธิ์ก็เช่นกันเป็นชั้นสการ์แรกของชาติเกิดบรรหมิน เป็นชั้นสการ์ดั้งเดิมของลูก

ด้วยสำนึกนี้ จงสร้างชีวิตที่บริสุทธิ์ เป็นอิสระจากความพยายาม
คติพจน์: ผู้ดูแลผลประโยชน์คือผู้ที่มีความปรารถนาดีต่องานรับใช้

*** โอม ชานติ ***